

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

A. M.,

bytem X

zastoupeného
advokátem

Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., L.L.M.,

se sídlem Burešova 615/6, Brno,

proti

žalovanému

Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy,
se sídlem Kongresová 1666, Praha 4,

O žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu s návrhem na vydání předběžného opatření

t a k t o:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 19. února 2026 obdržel výzvu Policie České republiky k vydání osobního automobilu značky BMW 530d, registrační značky X, rok výroby 2020, VIN X, s objemem motoru X, vydanou dne 18. února 2026 pod č. j. KRPA-3681-15/ČJ-2025-001320 (dále jen „výzva k vydání vozidla“ a „vozidlo“). Podle žalobce tato výzva představuje nezákonný zásah do jeho majetkových práv zaručených čl. 11 Listiny základních práv a svobod, a proto se domáhá poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. S ohledem na lhůtu stanovenou ve výzvě k vydání vozidla do 12. března 2026 zároveň navrhuje přednostní projednání věci, případně vydání předběžného opatření dle § 38 s. ř. s.
2. Žalobce uvádí, že podle informací, které jeho právní zástupce zjistil vlastním šetřením a komunikací s německou policií, byla výzva k vydání vozidla vydána na základě trestního řízení vedeného u policie v Berlíně pod sp. zn. 251113-1503-420323. Podle sdělení policistky B. Z. se řízení nachází pouze ve stadiu prověřování a dosud nebylo předáno soudu, což je důvodem, proč nebylo umožněno nahlédnutí do spisu. Z tohoto zdroje měl právní zástupce žalobce rovněž potvrzeno, že věc není šetřena jako krádež, ale jako podezření ze zpronevěry (Unterschlagung), spočívající podle tvrzení původního vlastníka v tom, že vozidlo bylo financováno prostřednictvím BMW Bank a dluh vůči této instituci nebyl splacen.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

3. Podle žalobce zvolila BMW Bank postup, který představuje zneužití veřejnoprávních institucí k řešení situace, jež přísluší civilnímu právu. Žalobce podrobně popsal způsob nabytí vozidla. Vozidlo našel prostřednictvím mezinárodní inzerční platformy a následně kontaktoval prodávajícího T. U. Po komunikaci s ním se rozhodl vozidlo zakoupit. Před uzavřením kupní smlouvy byla podle žalobce v Polsku provedena placená certifikovaná prohlídka technikem, při níž nebyly zjištěny žádné právní vady ani evidence odcizení. Prodávající předložil kupní smlouvu, kterou nabyl vozidlo od původního vlastníka pana R., a technický průkaz, v němž nebyla uvedena žádná poznámka o financování vozidla bankovní institucí. To žalobce považuje za obvyklou informaci, která v obdobných případech bývá uváděna.
4. Žalobce dále uvádí, že k vozidlu obdržel klíče a německé převozní registrační značky. Po dovezení vozidla do České republiky jej podrobil technické kontrole a sjednal povinné ručení. Ani při těchto úkonech nebyly zjištěny žádné právní překážky registrace. Teprve následně jej registr vozidel upozornil na administrativní problém a odkázal jej na Policii ČR. Policie ČR podle tvrzení žalobce při několika jednáních uvedla, že vozidlo je v pořádku a má být registrováno. Až s časovým odstupem několika týdnů Policie ČR zjistila, že je vozidlo vedeno v pátrání na základě podnětu BMW Bank GmbH.
5. Po tomto zjištění žalobce podal trestní oznámení na původního vlastníka, které následně předložil i německé policii. V rámci přeshraniční policejní spolupráce byla poté českou policií vydána nyní napadená výzva k vydání vozidla.
6. Žalobce uvádí, že po celou dobu jednal v dobré víře a učinil veškeré kroky, které lze spravedlivě požadovat k ověření původu vozidla: zajistil odbornou prohlídku v Polsku, absolvoval technickou kontrolu v České republice, sjednal pojištění, zahájil registrační řízení a opakovaně komunikoval s Policií ČR, která jej ujišťovala, že s vozidlem není problém. Podle žalobce nelze za této situace přehlížet, že ani orgány veřejné moci nebyly schopny bezprostředně zjistit, že je vozidlo evidováno v pátrání; proto nelze objektivně očekávat, že by tuto skutečnost mohl sám zjistit běžný kupující.
7. Žalobce dále namítá, že nabytí vlastnického práva je třeba posuzovat podle práva státu, kde došlo k předání věci, tedy podle polského práva (§ 169 polského občanského zákoníku). Vzhledem k tomu, že vozidlo nebylo odcizeno ani ztraceno, ale podle informací z Německa mělo být zpronevěřeno, nabyl žalobce vlastnické právo v dobré víře. Tento závěr podle něj odpovídá rovněž české (§ 1109 a násl. občanského zákoníku) i německé právní úpravě (§ 932 BGB). Podle žalobce tedy nabyl vozidlo legitimně.
8. Dále žalobce uvádí, že výzva k vydání vozidla je nepřiměřeným a nezákonným zásahem do jeho práv a je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť stát nemůže žalobce nejprve opakovaně ujišťovat, že vozidlo je v pořádku, a následně jej vyzývat k jeho vydání. Takový postup podle něj narušuje právní jistotu.
9. Žalobce rovněž namítá, že situace představuje civilněprávní spor mezi původním vlastníkem vozidla (případně financující bankou) a současným držitelem, který měl být řešen civilní cestou, nikoli prostřednictvím veřejnoprávních prostředků. Podle něj došlo k neoprávněnému zvýhodnění financující banky, která místo uplatnění civilní žaloby využila policejních orgánů. Žalobce zdůrazňuje, že vozidlo nebylo odcizeno, ale zpronevěřeno, a že absence poznámky o financování v technickém průkaze je důsledkem nedbalosti financující banky.

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 24. listopadu 2025 obdrželo Místní oddělení Policie České republiky Praha 9 – Vysočany oznámení z Dopravního inspektorátu hlavního města Prahy, registračního pracoviště Na Výběžku 7, Praha 9, ve věci přihlašování vozidla registrační značky X, VIN X. Podle tohoto oznámení bylo vozidlo vedeno v Schengenském informačním systému (SIS), přičemž vyhláshujícím státem byla Spolková republika Německo.
11. Na základě tohoto podnětu provedlo místní oddělení policie na místě prověrku a zjistilo, že vozidlo je v systému SIS II vedeno jako věc hledaná za účelem zabavení podle čl. 38 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862. Podle informací obdržených od německých policejních orgánů probíhá v Německu vyšetřování pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, případně neoprávněného užívání. Tato skutečnost je obsažena i v žalobě.
12. V návaznosti na zjištění skutečného držitele vozidla bylo v rámci prověrky zjištěno, že vlastníkem vozidla je podle dostupných evidencí pan A. M., narozený X, bytem v X, který je žalobcem v tomto řízení.
13. V průběhu šetření požádaly policejní orgány Spolkové republiky Německo českou policii o zajištění vozidla. Z tohoto důvodu byla žalobci doručena dne 18. února 2026 písemná výzva k vydání vozidla podle § 34a odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Současně o tom byl prostřednictvím datové schránky vyrozuměn i jeho právní zástupce. Žalobce podle žalovaného ve stanovené lhůtě vozidlo nevydal.
14. Žalovaný vysvětlil, že § 34a zákona č. 273/2008 Sb. byl do právního řádu vložen v souvislosti s přijetím zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Cílem ustanovení je upravit postup policie při nalezení věci, po níž bylo vyhlášeno mezinárodní pátrání nebo u které lze důvodně předpokládat zájem cizího státu na jejím zajištění a následném případném předání. Podle žalovaného toto ustanovení představuje komplexní právní úpravu postupu policie v těchto případech a jeho povaha je typicky předběžná a zajišťovací.
15. Policie se o vyhlášeném pátrání po věci dozvídá zpravidla prostřednictvím mezinárodních pátracích systémů, mezi nimiž zaujímá zásadní místo právě Schengenský informační systém (SIS I a SIS II). Pokud osoba nevydá věc dobrovolně, je policista podle citovaného ustanovení oprávněn po předchozí marné výzvě věc odejmout. Žalovaný dále uvedl, že předběžné zajištění věci může trvat pouze po nezbytně nutnou dobu, nejdéle však 60 dnů. Je-li v této lhůtě podána žádost o právní pomoc podle zákona o mezinárodní justiční spolupráci, řídí se další postup příslušnými ustanoveními upravujícími poskytování právní pomoci. Policie je povinna o zajištění věci informovat cizí stát, v jehož zájmu byla věc zajištěna, včetně sdělení lhůty pro uplatnění práv. Cizí stát může reagovat žádostí o právní pomoc nebo sdělením totožnosti vlastníka věci.
16. Žalovaný uvedl, že Místní oddělení policie Praha 9 – Vysočany postupovalo při vydání výzvy k vydání vozidla v souladu s mezinárodními smlouvami, čl. 38 Nařízení (EU) 2018/1862 a § 34a odst. 1 zákona o Policii České republiky. Policie České republiky podle žalovaného není oprávněna zasahovat do průběhu trestního řízení vedeného v zahraničí ani posuzovat oprávněnost požadavků německých policejních orgánů. Ty využily svého práva a v souladu s unijní právní úpravou požádaly o zajištění věci, na což Policie České republiky reagovala zahájením příslušných úkonů, jejichž prvním krokem je výzva adresovaná osobě, u níž se věc nachází.

17. K žalobním námitkám žalobce, podle nichž výzva k vydání vozidla představuje nezákonný zásah bez zákonného titulu a je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, žalovaný uvedl, že s tímto tvrzením nelze souhlasit. Podle jeho vyjádření měl policejní orgán výslovně zákonné oprávnění postupovat podle § 34a odst. 1 zákona o Policii České republiky a výzvu žalobci vydat. Postup žalovaného tak podle něj byl v souladu s aplikovatelnou právní úpravou a vycházel z mezinárodního pátrání po vozidle v systému SIS.
18. Žalobce ve své replice uvedl, že spolu s žalobou podanou dne 2. března 2026 navrhl vydání předběžného opatření z důvodu, že podle napadené výzvy Policie České republiky měl vydat předmětné vozidlo nejpozději do 12. března 2026. Žalobce ve stanovené lhůtě vozidlo nevydal. Uvedl, že vozidlo nemůže provozovat na pozemních komunikacích a v současné době je navíc nepojízdné, takže s ním nelze manipulovat způsobem, který by umožnil jeho předání. Tyto skutečnosti žalobce sdělil Policii České republiky písemným podáním, které k replice přiložil.
19. Vozidlo se tak nadále nachází v jeho dispozici, a proto podle žalobce trvá stav právní nejistoty ohledně možného dalšího postupu orgánů veřejné moci. Žalobce uvádí, že naléhavost návrhu na vydání předběžného opatření trvá, protože bez poskytnutí dočasné soudní ochrany hrozí zásah do jeho práv ještě před rozhodnutím o podané žalobě.
20. Podle § 2 s. ř. s. poskytují správní soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
21. Podle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu.
22. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. normuje obsah legislativní zkratky „správní orgán“ tak, že jde v oblasti veřejné správy o orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.
23. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
24. Soud se před posouzením věcných námitk žalobce musel zabývat otázkou splnění podmínek řízení, neboť pouze jejich úplné naplnění umožňuje soudní přezkum postupu označeného za zásah. V nyní projednávané věci dospěl soud k závěru, že podmínky řízení naplněny nejsou, přičemž jde o nedostatek svou povahou neodstranitelný.
25. Podle § 82 s. ř. s. se lze domáhat ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu. Pojem „správní orgán“ je definován v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zahrnuje pouze ty orgány, které rozhodují o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Podle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. mohou správní soudy zasahovat i vůči zásahům správních orgánů, nejedná-li se o rozhodnutí.
26. Z toho plyne, že správní soudnictví poskytuje ochranu jen proti těm úkonům veřejné moci, které mají veřejnoprávní (správní) charakter prostředků a cílů. Ochrana proti úkonům orgánů činných v trestním řízení je ústavně svěřena jiným procesním nástrojům a jiným soudům.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Tento výklad je konstantní v judikatuře Nejvyššího správního soudu viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004-69, č. 623/2005 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2010, čj. 7 Aps 1/2010-53, usnesení NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003-10, usnesení KS v Praze ze dne 11. 12. 2012, čj. 46 A 56/2012-68, č. 2804/2013 Sb. NSS.
28. Všechna tato rozhodnutí potvrzují, že přezkumu podle § 82 s. ř. s. nepodléhá úkon, který byl či měl být učiněn při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení.
29. Napadená výzva byla vydána podle § 34a odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Toto ustanovení bylo do zákona o policii vloženo zákonem č. 105/2013 Sb. v souvislosti s přijetím zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Jeho účelem je upravit postup policie při předběžném zajištění věci, na kterou je vyhlášeno mezinárodní pátrání, nebo u níž existuje důvodný předpoklad, že o její zajištění či předání požádá cizí stát. Jedná se tedy o institut trestněprocesní povahy, jenž systematicky navazuje na dřívější § 441a trestního řádu.
30. Podle uvedeného ustanovení je policie oprávněna vyzvat osobu k vydání věci, je-li po ní vyhlášeno mezinárodní pátrání, nebo je-li důvodně předpokládán zájem cizího státu na jejím zajištění.
31. Jde tedy o institut předběžného zajištění věci v rámci mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních. Tento závěr není jen jazykovým výkladem, ale byl opakovaně potvrzen judikaturou.
32. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, č. j. 9 A 205/2017-56 v téměř totožné skutkové situaci výslovně uzavřelo, že: „*Policie České republiky při postupu podle § 34a zákona o policii nevystupuje jako správní orgán, ale jako orgán činný v trestním řízení.*“
33. Navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, čj. 10 As 281/2018-29, pak uvádí: „*Předběžné zajištění věci a její vydání podle § 34a odst. 1 a 6 zákona o Policii České republiky jsou úkony, které Policie ČR činí jako orgán činný v trestním řízení, resp. jako orgán vykonávající mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (§ 12 odst. 10 trestního řádu). V takovém případě není dána pasivní legitimace Policie ČR v řízení o zásahové žalobě.*“
34. Tyto závěry jsou konstantní a vztahují se na všechny úkony prováděné podle § 34a zákona o policii.
35. Ze spisu vyplývá, že vozidlo žalobce bylo v systému SIS II vedeno jako věc hledaná za účelem zabavení dle čl. 38 Nařízení (EU) 2018/1862, vyhlášujícím státem byla Spolková republika Německo, německá policie požádala Policii ČR o jeho zajištění a žalovaný proto vydal žalobci výzvu dle § 34a odst. 1 zákona o policii.
36. Tento proces je typickým výkonem mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech. Policie zde postupovala vázána povinnostmi trestního práva procesního, nikoli jako orgán vykonávající veřejnou správu.
37. Skutečnost, že žalobce má za to, že jde o spor civilněprávní, je pro určení povahy postupu policie irelevantní. Rozhodující je, z jaké pravomoci policie jednala, a ta je v tomto případě zjevně pravomocí orgánu činného v trestním řízení.
38. Za této situace soud konstatuje, že napadená výzva, jejíž vydání žalobce pokládá za nezákonný zásah do svých subjektivních práv, nebyla úkonem správního orgánu v oblasti veřejné správy, ale úkonem orgánu činného v trestním řízení. Takový úkon nepodléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví. Policie České republiky tak není v této věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pasivně legitimována a není splněna základní podmínka řízení ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Jinak řečeno, není-li Policie České republiky v dané věci správním orgánem ve smyslu § 4 s. ř. s., není možné domáhat se ochrany proti jejím úkonům prostřednictvím žaloby podle § 82 s. ř. s. Tím je proto vyloučena pasivní legitimace žalovaného a v důsledku toho i pravomoc správního soudu.

39. Jedná se o nedostatek podmínky řízení, který je neodstranitelný, a brání tomu, aby soud mohl pokračovat ve věcném projednání žaloby. Proto musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
40. Nemá-li soud pravomoc přezkoumávat samotnou žalobu, nemůže disponovat ani pravomocí rozhodovat o návrhu na vydání předběžného opatření. Předběžné opatření je procesním institutem akcesorickým; jeho existence je podmíněna existencí základního řízení, v němž je soud oprávněn poskytovat ochranu.
41. Není-li soud oprávněn věc projednat, nepřísluší mu posuzovat ani podmínky § 38 s. ř. s.
42. Soud uzavírá, že Policie České republiky při vydání napadené výzvy jednala v pozici orgánu činného v trestním řízení v rámci plnění mezinárodní justiční spolupráce, nikoli jako správní orgán. Na takový postup se ochrana podle § 82 s. ř. s. nevztahuje. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž by se mohl zabývat její věcnou stránkou nebo rozhodovat o návrhu na vydání předběžného opatření.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení vůči účastníku, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci byl úspěšným účastníkem řízení žalovaný, kterému by tedy zásadně právo na náhradu nákladů náleželo. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v souvislosti s tímto řízením jakékoli náklady vznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. březen 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu